

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 5 SEPTEMBER 1930 N° 25

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

BURGEMEESTER MR. J. A. N. PATIJN

treedt na eene twaalfjarige bestuursperiode aan 't einde dezer maand af. — Een krachtig en bescheiden, actief en beleidvol, nauwgezet en onkreukbaar en bijzonder ook een representatief magistraat verliest de Residentie in hem, die in zeer moeilijke crisis- en groei-jaren een albeheerschend en vruchtbaar bestuur heeft gevoerd.

Jawel, dit is het Stille Strand.

De drooglegging van de Noordzee.

Stars and Stripes.

'T STILLE STRAND

Jawel, dit is het
Stille Strand.

Misschien
roept die wee-
moedige sentimenteele benaming een
ander sóort idylle bij u op — een idylle
blijft het er toch.

* * *

De man, die 't eerst ontdekte, dat je
aan den verkeerden kant van de Sche-
veningsche haven zoo veel vrijer en
rustiger baden en luieren kon, moet dien
suggestieven naam verzonnen hebben.

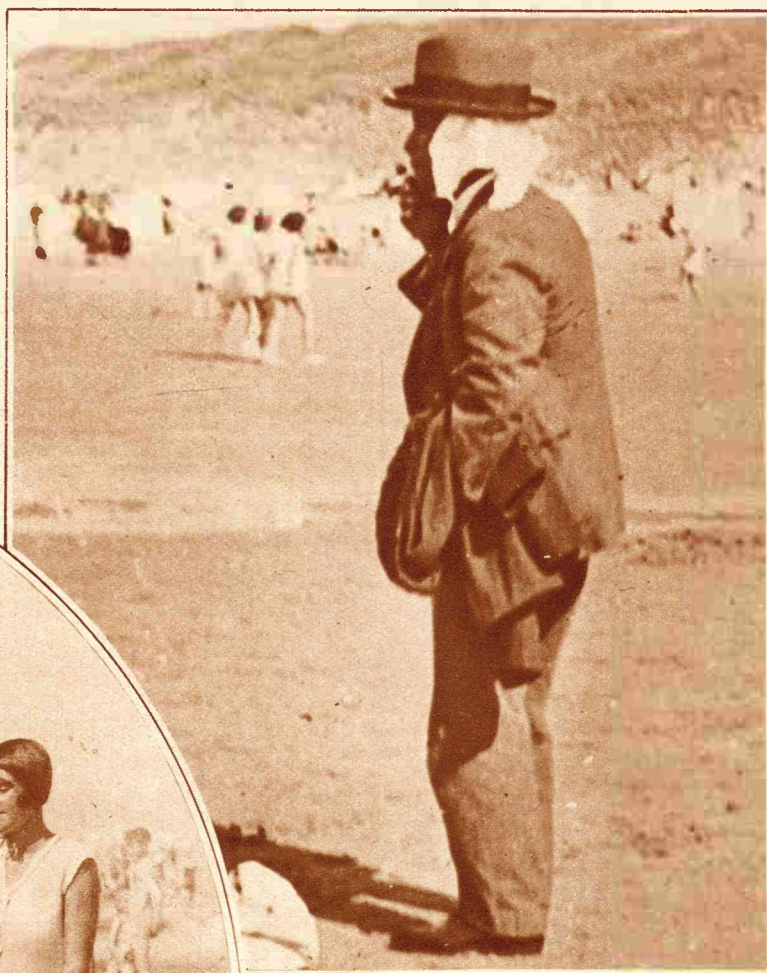
En maar weinig heeft hij blijkbaar vermoed, dat
hij dra de halve populatie van 't officieele strand
(dat van de Pier, van de auto's en de flaneurs,
van de koetsjes, de touwen, de apennootjes en
die droge, kruimelige koeken) achter zich aan
zou krijgen. Om mee te genieten van een vrijheid
en een rust, die natuurlijk denkbeeldiger werden,
naarmate de liefhebberij ervoor steeg.

Want de vrijheid moest gauw genoeg aan die
banden gelegd worden, waaraan altijd behoefte is,

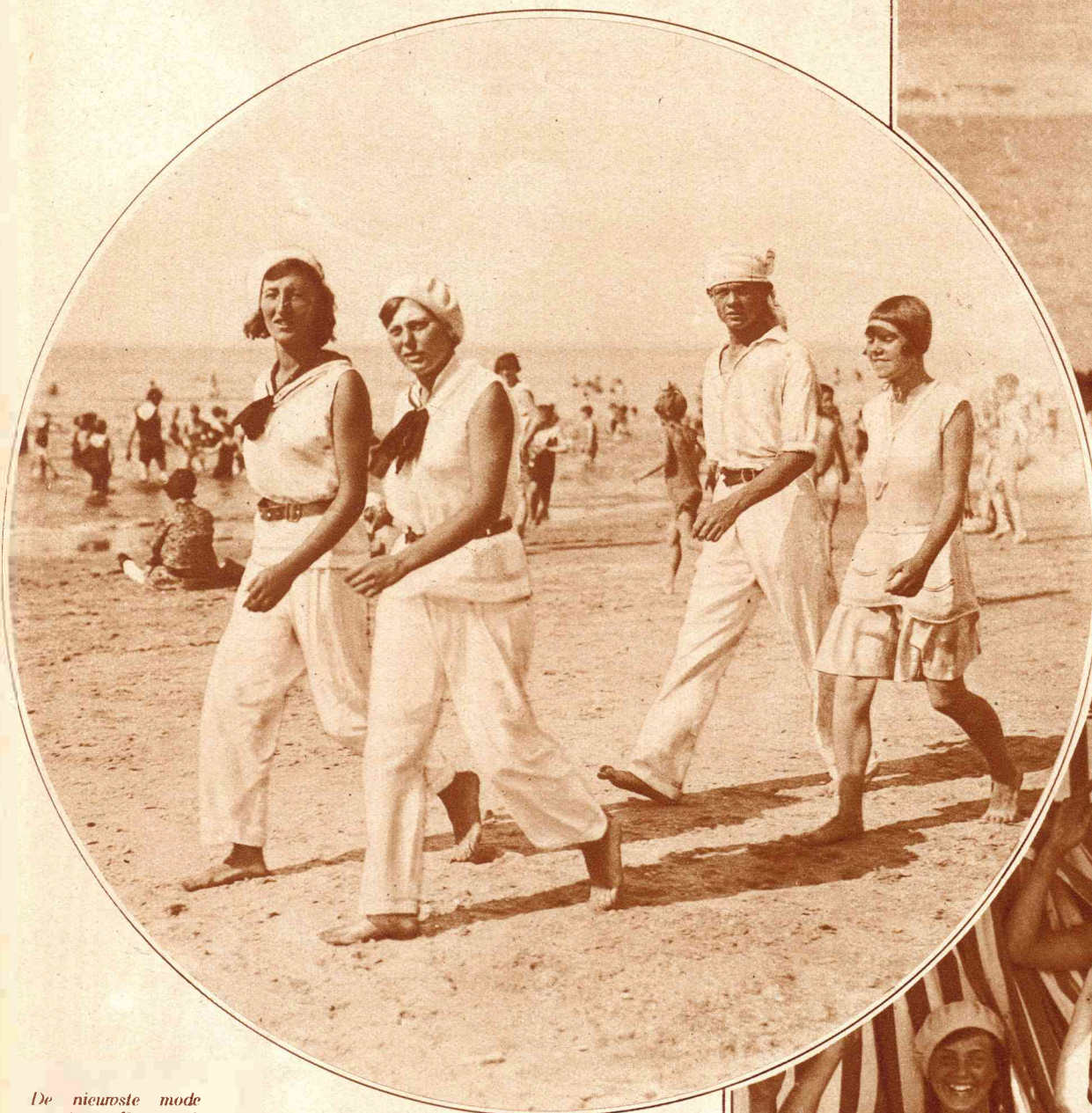
zoodra het om populaties gaat. En wat er overbleef van de rust — dat beschrijft geen pen beter, dan onze foto's.

De idylle, die het Stille Strand behouden heeft, is echter, dat in die honderden en honderden tentjes, die er langs den duinvoet ten Zuiden onzer Visschershaven staan gerijd, de kroostrijke ouders onze duizendkoppige jeugd volop kunnen laten genieten van zon en van koelte, van zand en van water, op zooveel royaler, gezonder, ongedwongener en minder kostbare wijze, dan aan het geëxploiteerde strand.

Wie rust en stilte zoekt, vindt ze hier evenmin als in het officieele Scheveningen,

Friesche kap (door heeren).

De nieuwste mode aan het stille strand.

Een hoeratje door 's Gravenhage in Beeld. →

maar de natuur en eene wijselijk beperkte ongedwongenheid, die het overbevolkte Scheveningsche strand volslagen missen moet — die vormen het genot, dat in zoo weinig jaren zoo vele duizenden hier hebben leeren vinden.

* * *

De wolkbreuken- en cyclonenperiode, die we achter den rug hebben, heeft 't Stille Strand wel wekenlang de oude rust hergeven, maar hoeveel groter was dan ook de toeloop bij de plotseling weer ingetreden hitte. — Zoo onafzienbaar als nu was de tentenrij nog nooit tevoren; en niet ver is meer de tijd, dat op Amerikaansche wijze de heele duinvoet van den Hoek van Holland tot Scheveningen toe zal volgegroeid zijn met de feestelijke roode en witte tentjes: een vlaggenparade voor Hollandschen zomer, Hollandsche zee en Hollandsche gezondheid.

BIJ LON CHANEY'S DOOD

Tot de filmspelers: „die je nooit vergeet” behoort zeer zeker de dezer dagen overleden *Lon Chaney*.

Hij was ongetwijfeld een der meest populaire figuren van het witte doek, want men wist bij voorbaat, dat, als *Lon Chaney* in 'n film de hoofdrol vervulde, er altijd iets sensationeels te beleven was. Doch nog afgezien daarvan, steeds wist hij te boeien door zijn machtig mimisch talent en door een volkomen beleving van de rol, welke hij vervulde. Van hem kan men zeggen dat hij de grootste pantomime speler, zoo niet ter wereld, dan toch zeker van de film was.

Evenals alle Amerikanen, die een zekere ver-

grondslag voor zijn latere bekwaamheid als acteur. Immers, gedurende die periode was hij gedwongen dag in, dag uit met zijn moeder in gebarentaal te spreken en moesten zij elkaar langs dezen weg hun verlangens en wenschen kenbaar maken.

Lon Chaney als Lon Chaney.

Als machinist in de film „PLICHT”

Als goochelaar in de film TEN WESTEN VAN ZANZIBAR.

welk stuk door het plaatselijk tooneelverbond werd opgevoerd. Van dit verbond is *Lon Chaney* tot aan zijn overlijden toe lid gebleven. Met zijn oudsten broer, die manager was aan de groote Opera, voerde hij vervolgens enkele stukken op, doch toen een succes

maardheid verwierven, had ook *Lon Chaney* een veelbewogen leven achter den rug.

Hij werd op 1 April 1883 in Colorado Springs geboren, uit doofstomme ouders. Toen *Lon Chaney* negen jaar oud was en in de vierde klas van zijn school zat, werd zijn moeder tengevolge van een rheumatische ontsteking levenslang hulpbehoevend en deswege moest *Lon*, die op een na de oudste der vier kinderen was, thuis komen om op zijn moeder te passen en het huiswerk te doen. Zijn vader was een vriendelijke ler, eigenaar van een kapperszaak en een zeer gezien inwoner van het stadje. Of dat kwam, omdat de man de eenigste zwijgende kapper van het stadje was, vermeldt de geschiedenis niet. Hoe het zij, drie jaren lang vervulde *Lon* deze zeer verdienstelijke taak, en men beschouwt vrij algemeen dezen tijd als den

Op zijn dertiende jaar ging hij werken. Eerst als gids, en daarna successievelijk als leerling decorateur, mijnwerker, en tenslotte als tooneelknecht in de groote Opera. De eerste rol welke *Lon Chaney* speelde, was in een Opera Comique „Said Pascha”.

Lon Chaney als „grootmoedertje”.

Lon Chaney als kip.

Als legensliker.

uitbleef, ging de broer naar huis terug en trok Lon Chaney door de geheele Vereenigde Staten, in alle mogelijke stukken en bij alle onmogelijke gezelschappen optredend.

Vier jaar later, dus toen hij 22 jaar was, trouwde hij met het meisje, dat zijn partner was en tot op den dag van heden (zijn vrouw is gebleven. Hun eenigste kind, een zoon, is thans advocaat in Hollywood.

Door de geboorte van dien zoon, maakte Lon Chaney aan het onzeker bestaan van reizen en trekken een einde en aanvaardde een betrekking als toneelregisseur in Los Angeles.

Het eerste „baantje” bij de film kreeg Lon Chaney bij de *Universal* op den eersten den besten dag dat hij er om vroeg. Hij was figurant en moest paardrijden in de toentertijd veel opgang makende Wild-West 2-acters. Daar bleef hij zes jaar en verdiende toen honderd dollar per week. Achtereenvolgens speelde hij toen met Bill Hart samen, later bij Paramount, Goldwyn en tenslotte weer bij de *Universal*, alwaar hij een van zijn grootste successen behaalde in „De klokkenluider van de Notre Dame”. In 1925 ging hij over naar de Metro Goldwyn Mayer en is daar tot zijn dood werkzaam gebleven.

Hij was ongetwijfeld een der bekwaamste grimeurs ter wereld en hij schreef ook in de bekende *Encyclopedia Britannica* een artikel over grimeeren. In 1925 was hij winnaar van de prijsvraag, uitgeschreven door critici, voor wie de beste rollen in dat jaar gespeeld had. Hij behaalde toen glansrijk de overwinning met de films: „Het geheimzinnige drietal”, „De toren der leugens” (De keizer van Portugal), „De man, die de klappen krijgt” en „Het spook van de Opera”.

Verschillende films van den laatsten tijd, waarin Lon Chaney de hoofdrol vervulde zijn: *Londen na Middernacht*; *Het nachtleven van New York*; *Als New York slaapt*; *Ten Westen van Zanzibar*; *Het mystieke Oosten* en *Plicht*.

We meenen niet beter te kunnen doen om de nagedachtenis van dezen grooten film-speler te eeren, dan door eenige van zijn talrijke creaties te publiceeren, welke het talent van dezen artist van verschillende kanten toonen.

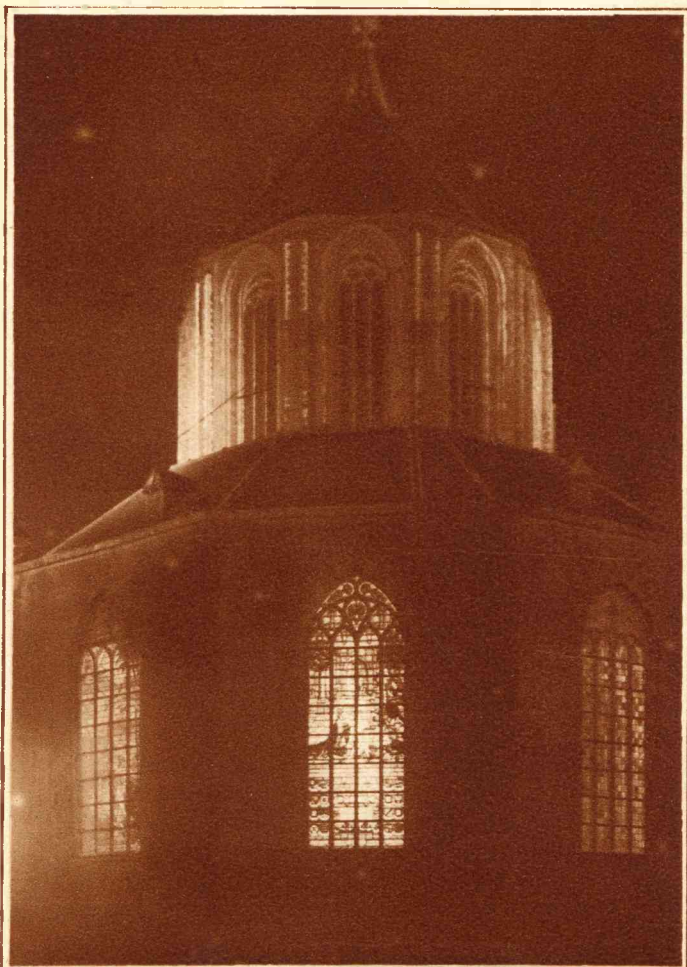

Het sprookje van den Hofvijver in floodlight, met op den achtergrond den majestueuzen Haagschen toren.

LICHTFEEST

In drommen hebben wij deze week genoten van de uitbundige feestverlichting, waarmee de Residentie den vijftigsten verjaardag van H. M. de Koningin gevierd heeft. Om nog niet eens te spreken van den lichtstoet, die eene origineele afwisseling gebracht heeft op het

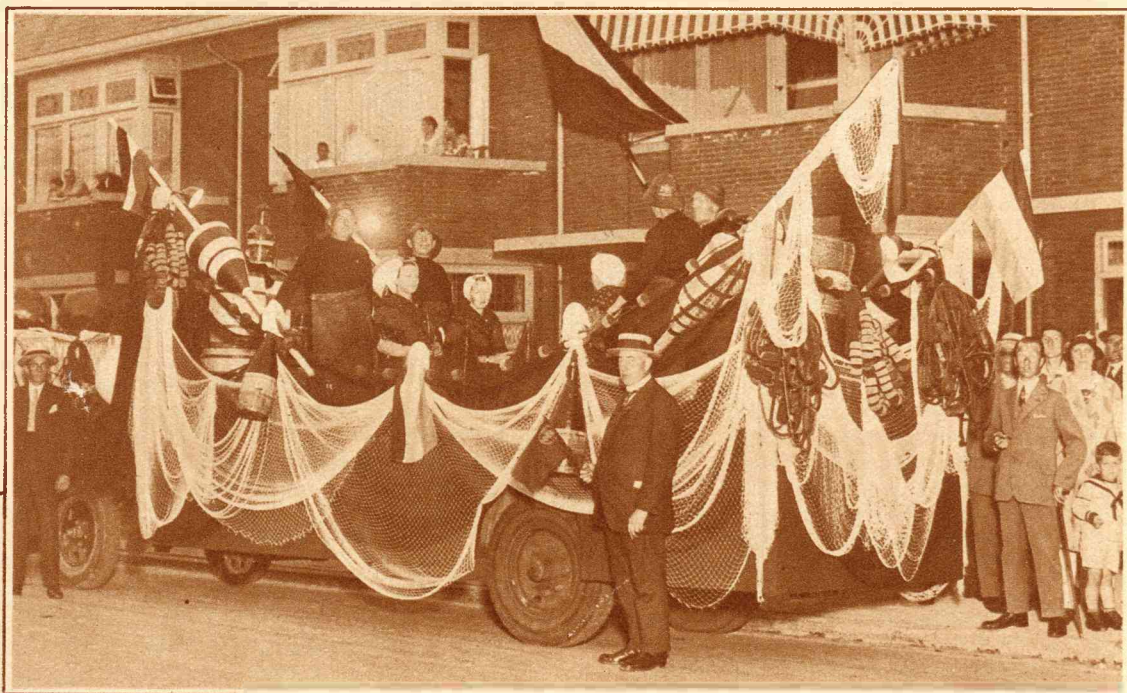
De Vijverdam maakte met zijn verschillende soorten van verlichting: de wapperende gasvlammen, het rustige floodlight en de pinkelende lampjes der Gevangenpoort den meest fantastischen indruk.

Het koor der Grootte Kerk met zijn verlichte ramen en op den achtergrond nog juist den top van den Haagschen toren.

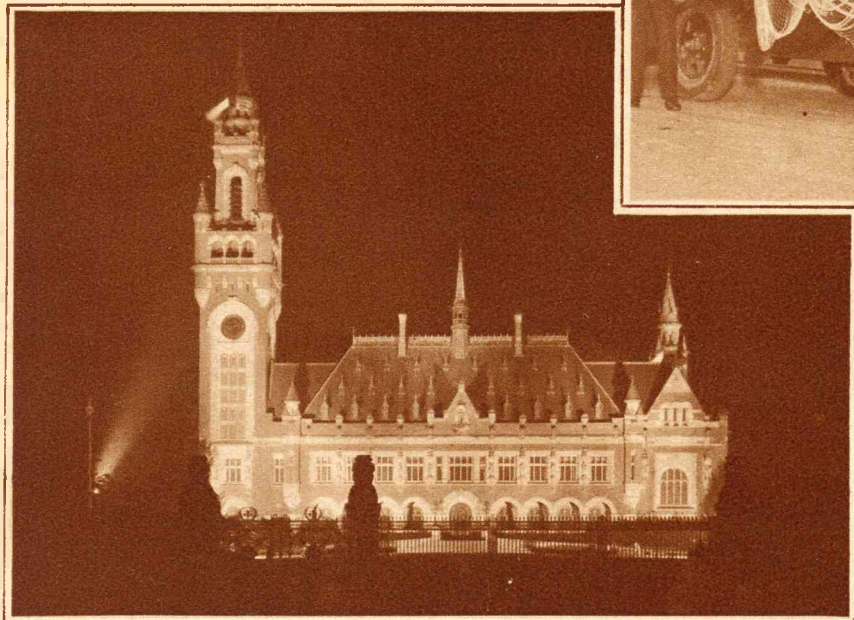
Een merkwaardige combinatie vormden ook de strakke lichtlijnen van de Bonneterie met het wazige licht om den grijzen Sint Jacob.

terrein van wat men aan praalstoeten en optochten zoo langzamerhand gewoon is geraakt. — De gelukkige wijze, waarop verschillende illuminatie-systemen afgewisseld werden, heeft veel grooter levendigheid en nog veel feestelijker effect teweeggebracht, dan van te voren te vermoeden viel. En aan de stemming en aan de overweldigende drukte is dat ook wel te bemerken geweest.

De Scheveningers in den stoet.

Misschien hebben de details van 't Vredespaleis nooit eerder zoo tot ons gesproken als in de dagen van het lichtfeest.

De Vereeniging Oost en West had in den lichtstoet bijzonder succes met den wagen: Oost en West en Nederland — krachtig door het Rijksverband.

Het Buitenhof met het stralende Regina, waartegen het standbeeld zoo verrassend afstak.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

om ze stil te houden, gingen altijd zenuwachtig op en neer. **No. 3**

Nadat haar schoonzuster zich brommend verwijderd had, zocht Mrs. Blackstone onmiddellijk haar zoon op.

Edmond stond bij de marmeren fontein in den tuin en maakte een schets van het jacht, dat aan de kust voor anker lag. Toen Blanche zich naast hem neerzette, wendde hij 't hoofd om. „Wat heeft tante Hetty nog gezegd, moedertje?” vroeg hij. „Had ze weer een van haar kuren?”

Mrs. Blackstone sloeg haar arm om zijn schouders.

„Edmond,” zei ze op zachten toon, en het spreken viel haar blijkbaar moeilijk, „heb je ooit met je nichtje Estelle over een huwelijk gesproken?”

Edmond bloosde.

„Voor de grap hebben we dat onderwerp wel eens aangeroerd,” gaf hij toe, „maar dat heeft niets te betekenen. Waarom vraagt u dat?”

„Hetty zei, dat je — dat je vast en zeker met Estelle zou trouwen; dat je vader en de Athertons het daar al heelemaal over eens waren. Ik ergerde me zoo. Edmond, ik kon dat eenvoudig niet verdragen.”

„Och kom, u hoeft heelemaal niets te verdragen, liefste,” lachte hij. „U weet immers, hoe kinderen praten! Tante Agnes heeft het er altijd over en Estelle ook. Verleden Kerstmis spraken zij allebei ervan, maar ik heb er verder nooit een oogenblik aan gedacht. Trek er u maar niets van aan, lieve moedertje. Ik ben heelemaal niet van plan te trouwen, met wie dan ook. Ik blijf bij m'n kleine moeder elken dag in de week en des Zondags ook.”

Blanche leunde tegen hem aan. Ze voelde zich zwak en moe.

„Zeg niet tegen je vader, dat ik hiervan gesproken heb, Edmond,” smeekte ze. „'t Is allemaal zoo vreeselijk dwaas,” en ze lachte weemoedig, terwijl ze hem kuste. Maar de rimpel tusschen haar wenkbrauwen was er nog steeds, toen ze een poosje later uit het venster keek en op den schaduwrijken weg haar echtgenoot zag komen aanrijden.

HOOFDSTUK IV.

WILLARD.

Toen Willard Blackstone z'n elegante Paige de garage binnenreed, stemde zijn uiterlijke verschijning geheel overeen met wat hij voorgaf te zijn. Bij sommige mensen is dit niet het geval, maar bij Willard wel! Hij betuigde gaarne, dat hij een Amerikaansch gentleman en een geleerde was. Hij eischte alle hoedanigheden voor zich op, die voortspruiten uit geboorte, opvoeding en maatschappelijk aanzien.

Toen Edmond Rixby twee jaar telde, was Willard, toenmaals leeraar in Romeinsche en Grieksche geschiedenis, naar Bradmere gekomen. Op den juiste tijd had hij Blanche Rixby ontmoet, was met haar getrouwd en sindsdien had hij met zijn vrouw in haar fraaie villa in East Bradmere gewoond in weelde en ledigheid. Weliswaar had hij vóór den brand het Rixby-Warenhuis bestuurd. Hij had wel duizend keer gewenscht, dat het warenhuis naar de diepte der zee mocht zijn verdwenen, vóór hij de directie op zich had genomen. In elk geval had hij de zaken sindsdien voorgoed laten schieten. Behoeft een man te slaven, wanneer zijn vrouw in een mantel van goud is gehuld? Willard besliste van neen, en ook zijn leeraarsberoep had hij definitief opgegeven. Hij was trotsch op den naam Blackstone. Zijn stamboom vertoonde takken, waarop zich echte aristocraten hadden neergelaten; geen nochtans aristocratischer dan hij

Willard was lang van postuur. Hij was daar buitengewoon blij om. Hij verachtte korte personen. Hij was ook gezet en sterk. Een tweede reden om dankbaar te zijn. Magerheid was 'n teeken van ongeschiktheid om z'n voedsel te verteren. Door z'n bewonderaars werd Willard als knap beschouwd. Zijn zuster, Agnes Atherton, had men hooren be-
weren, dat haar broer de knapste man in Bradmere was, en dat betekende heel wat, verzekerde ze. Van den anderen kant waren z'n vijanden gewoon, spottend over hem te spreken en hem achter

Professor Priem Pruttelt:

„Het beste bewijs, dat de mensch niet in het water thuis hoort, is het gemis van zwembliezen”.

z'n rug uit te lachen; een breede rug, tusschen twee haakjes.

Een overvloed van grijs haar viel van z'n hoog, intellectueel voorhoofd naar achteren. Onder dat voorhoofd fonkelden een paar staalblauwe oogen. Maar, helaas, Willard Blackstone had een licht gebrek, dat hem erg hinderde. Zijn armen waren lang en gespierd. Zijn polsen waren belegd met rose vleesch, zooals men dat bij 'n dikke baby vindt. Maar z'n handen! Ach, die handen! Ze waren te mager voor de rest van z'n corpus. Z'n lange vingers, ondanks het vaste besluit van hun eigenaar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijverker Pock.

„Maar ik was gedwongen, het verwenschte ding neer te branden,” mompelde hij bij zichzelf, „en des te erger voor Kresserie en Macpel, dat ik in staat was, de schuld op hen af te schuiven. Hun rondhangen in de stad, zonder dat er een reden was voor die aanwezigheid, gaf me mijn kans, en ik heb die genomen. Laat ze maar tegen me blaffen, en ik zal ze weer achter de tralies laten zetten.”

Hij hield 'n oogenblik stil onder den druk van zijn donkere gedachten. Om te beginnen was Blanche te laken! Zou hij het noodig hebben gehad, vrachtbrieven te vervalschen en andere oneerlijkheden te bedrijven, hetgeen hij met grooten tegenzin had gedaan, indien z'n vrouw guller was geweest? Was en zeker niet! Ha, hij kon nog beter met de schurken te doen hebben, dan dat de accountants ontdekt hadden, hoe hij in z'n boeken had geknoeid!

Bittere verwenschingen brommend tegen de kletsende gemeente, ging hij in alles-behalve goed humeur de stoep van zijn huis op. Toen hij z'n vrouw in de hall ontmoette, kuste hij haar. Hij gaf Blanche altijd een kus, bij het komen en weggaan, maar het gebeurde altijd op een vluchtige, nonchalante wijze.

Hij begroette Edmond en meteen zetten zij zich alle drie aan tafel, maar het was werkelijk geen gezellige maaltijd. Willard vroeg zich met ongeduld af, wat er toch met Blanche gebeurd was. Haar welgevormde mond was niet tot lachen te brengen en een schaduw lag over haar groote, donkere oogen.

Toen hij van tafel opstond, zei hij tot Edmond:

„Kom me te drie uur halen aan de bank, m'n jongen. We zullen 'n beetje rondwandelen in onze mooie, oude stad Bradmere.” Hij gaf z'n vrouw 'n vluchtigen kus, tegelijk met een „Au revoir, lieve Blanche. Tot vanavond.”

Dien middag stond Willard op de stoep van de bank, toen Archie, de chauffeur der Blackstone's, uit Main Street kwam aanrijden. De groote wagen gleed geruischloos tot bij den trottoirband. Willard glimlachte en hief groetend de hand op, terwijl Edmond op het trottoir sprong.

„Ik had gedacht, dat we maar eens naar tante Agnes moesten gaan, Edmond,” stelde Willard aanstonds voor. „Ik heb zelfs geen minuut gehad om haar te telefoneeren. Zou je Estelle niet eens graag zien?”

„Natuurlijk!”

„Goed! Dan zullen we wandelen. 't Is een prachtige dag. Dat eindje zal ons geen kwaad doen... Archie, kom ons over 'n uur halen. We zullen bij Mrs. Atherton zijn.”

Archie tikte aan z'n pet en de auto verwijderde zich.

Mrs. Agnes Atherton woonde in Main Street op korten afstand westelijk van Comptons Corner. Het huis stond van den weg af aan den zuidkant.

Het was het eigendom van Edmond. Zijn grootvader, Hugh Rixby, was daar geboren, zijn vader ook. Toen zij hij het pad waren gekomen, dat over een heuvel naar het huis voerde, stond Willard stil.

„Wat is er vandaag toch met je moeder, Edmond?” vroeg hij. „Is er iets gebeurd, sinds we uit Boston terug zijn?”

„Tante Hetty was vanmorgen op visite,” antwoordde Edmond. „Toen ze wegging, merkte ik op, dat moedertje overstuur was. Ik vermoed, dat ze iets onaangenaams heeft gezegd. Dat doet ze gewoonlijk. Vader, ik begrijp niet, waarom uw zusters het moeder toch zoo lastig moeten maken. Ze is buitengewoon goed voor hen.”

„Dat is ze ongetwijfeld,” gaf Willard toe, „maar het is slechts een staaltje van haar plicht. Het toeval wil, dat de Blackstone's niet het geld van de Rixby's hebben, maar wij van onzen kant hebben weer de aanzienlijke geboorte. De echtgenoot van Agnes heeft nooit behoorlijk voor haar of voor Estelle gezorgd. Hij was een luiwammes. Je weet dat trouwens. Ik ben overtuigd, dat je voor niets ter wereld zoudt willen, dat zij beiden of je tante in armoede moesten leven!”

„Nee, natuurlijk niet!” haastte zich Edmond te verzekeren, „ik wou alleen maar, dat ze moeder met rust lieten, dat is alles.”

HOOFDSTUK V.

VERWIKKELINGEN

Toen Edmond Rixby zijn stiefvader in 't huis van Agnes Atherton was gevolgd, deelde Carrie, Mrs. Atherton's dienstmeisje, hun mede, dat haar meesteres niet erg wel was, en dat miss Estelle was gaan winkelen.

„Maar ik stond op het punt u te telefoneeren, mijnheer,” voegde Carrie erbij. „Mrs. Atherton wenschte, dat u haar kwam bezoeken.”

„Dan ga ik maar aanstonds naar boven,” antwoordde hij haastig. „Edmond, amuseer je maar, tot Estelle terugkomt, wil je?”

Toen hij de kamer van zijn zuster binnentrad, liep Agnes daar met groote stappen heen en weer. Agnes Atherton was een aschblonde vrouw en haar haar was wellicht te onnatuurlijk geel. Zij bezat de popperige schoonheid, welke dikwijls met die kleur samengaat. Zij was méér dan corpulent — vet noemden haar vriendinnen haar achter haar rug. Haar blauwe oogen stonden vol tranen en in weerwil van het rouge op haar wangen zag zij er doodsbleek uit.

Zoodra ze Willard zag aankomen, liep ze haastig op hem toe en sloeg haar armen om zijn hals. Deze broer en zuster waren werkelijk door nauwe banden van sympathie aan elkaar verbonden. Zelfs hun respectievelijke huwelijken hadden hun intimiteit niet verbroken. Elken dag, als het mogelijk was, bracht Willard een bezoek aan Agnes. Zelfs de banaalste dingen van het huishouden onderwierp zij aan zijn oordeel.

„O, lieveling!” hijgde ze onder een vloed van tranen, „de eene ramp treft me na de andere! Verschrikkelijk! Ik dacht, dat je nooit zoudt terugkomen. Waar ben je toch geweest? Waarom kwam je niet recht van Boston naar hier?”

„Maar nu ben ik er immers, blijf toch kalm, lieve zuster,” smeekte Willard. „Wat ter wereld is er toch aan de hand? Je neemt alles veel te zwaar op. Van een molshoop maak je een berg. Vertel nu eens. Toe, ga zitten! En zet de zwaarigheden van je af.”

„Zwaarigheden! Goeie genade, zwaarigheden!” riep ze uit, terwijl ze in een stoel zonk. „Ik heb niets dan zwaarigheden, vreeselijke zwaarigheden. De onzekerheid heeft me bijna gedood — en nu dit!”

Willard boog zich voorover en legde troostend z'n hand op haar arm. Het deed hem pijn, haar zoo overstuur te zien.

„Wat is er dan, Aggie?” vroeg hij en nam meteen zelf plaats.

„Ach Willard, help me toch, help me toch!” stamelde ze. „Wat moet ik doen? Wat moet ik doen? Ik weet nu, waar dat vrouwspersoon is. Ach, denk toch eens aan! Ze is in het huis van Pock. Ze is de grootmoeder van het donkere paardje.”

Willard had het gelamenteer van zijn zuster Henriëtte over Rita Holiday niet gehoord. Bijgevolg hadden de woorden „het donkere paardje” geen speciale beteekenis voor hem en Agnes moest

midden in haar verhaal ophouden en uitleggen, hoe John Worth dien term had gebruikt bij de beschrijving van het verfoeilijke meisje, dat de Worth-medaille voor Estelle's neus had weggehaald.

Toen ze geëindigd had, brak de geheel verbijs-terde vrouw weer opnieuw in hevige snikken uit.

„Houd op asjeblief!” beval Willard. „Luister naar mij! Houd op, zeg ik je! Dat Estelle de medaille niet gekregen heeft, is geen doodwonde. Heeft Edmond ook niet eens 'n dergelijke pech gehad? Agnes, je moet jezelf beheerschen. Je lijkt wel krankzinnig! Luister, smee ik je! Hoe weet je, dat dit waar is — van die vrouw, bedoel ik? Daar komt het op aan!”

„Een brief! Er is een brief van haar gekomen,” viel Agnes hem kreunend in de rede. „Die kwam met de middagpost. Ik heb je getelefoneerd, maar je was niet thuis.”

„Zaken hielden me bezig,” excuseerde zich Willard. Een lichte huivering liep hem door de leden. Hij was niet van plan, aan zijn reeds zoo bekom-

De Storm

*De storm, vermoed,
Jaagt lucht en vloed
Omhoog in snerpand gieren.
In wilde vlucht,
Raast hij geducht
En doet de wolken zwieren.*

*Hij blaast en gillt,
Rumoert en spilt
Z'n kracht aan huis en toren.
Hij beukt en botst,
Zwaait op z'n zotst
Met takken en met koren.*

*Wild slaat hij rond,
Smakt op den grond
Wat kracht mist om te keeren.
Fel stoot hij aan
Wat hem meerstaan
Wil, of zijn moestheid meren.*

M. S.

merde zuster zijn angst voor Jack Kresserie mede te delen. „Laat mij den brief eens zien,” ging hij voort. „Lieve Aggie, kom toch tot kalmte. We zullen samen die zaak onder de oogen zien. Houd nu op met huilen en geef me den brief.”

Agnes wischte haar oogen af. Willard, steeds een veeerder der schoonheid, wenschte, dat z'n lieve zus toch niet zooveel mocht huilen. Haar neus werd er rood van, en een vrouw met een rooden neus is geen plezierig ding om naar te kijken.

Hij nam den brief aan, dien ze uit den zak van haar one-piece costume had gehaald. Agnes beefde van afwachting, terwijl haar broer z'n blikken op het velletje papier hield gericht.

„Geachte mevrouw,” las hij,

„U zult niet weinig verwonderd zijn, een brief van mij te ontvangen. Degene, die u deze regels schrijft, is de moeder van Lona Holiday, de eerste echtgenoot van uw onlangs overleden man, Mr. Francis Atherton. Bezorgdheid voor de toekomst van mijn kleindochter, Rita Holiday, noodzaakt mij tot dezen stap. Ikzelf ben lijdend aan een ernstige ziekte, en het is zoo goed als zeker, dat mijne dagen op deze wereld geteld zijn.

U moet weten, geachte mevrouw, dat uw echtgenoot eenige dagen vóór zijn dood mij een brief heeft geschreven. Die brief was zeer verward, hetgeen waarschijnlijk te wijten is aan zijn slechten fysieken toestand. Maar dit was nochtans duidelijk, dat hij zelfverwijf gevoelde en het voornemen te kennen gaf, nog zooveel mogelijk goed te maken, wat hij tegenover zijn dochter Rita misdreven had. De dood heeft hem helaas verhinderd, dat voornemen uit te voeren.

Ik meen te mogen aannemen, dat uw echtgenoot u het bestaan van Rita zoo lang mogelijk heeft verzwegen. Toen u met hem trouwde, nu achttien jaar geleden, wist u niet beter, of hij was een we-

duwnaar zonder kind. Hij trok zich van zijn dochtertje niets aan en liet alle zorg voor de opvoeding aan mij over.

Al die jaren heb ik in 't Westen, in Seattle, gewoond en met hard werken den kost verdiend voor mijn kleindochter en mijzelf. Van Francis Atherton hoorde ik niets meer, tot ik ruim twee maanden geleden dien brief ontving. Een paar dagen later stierf hij en ik was financieel niet in staat, om aanstonds de verre reis van Seattle naar Bradmere te maken.

Het is een groote fout van mij geweest, dat ik mijn kleindochter steeds den naam van haar moeder heb laten dragen. Maar Francis zelf had mij dit bevolen, de lafaard! Hij vreesde ongetwijfeld, dat wanneer zijn dochtertje den naam Atherton bleef dragen, dit zijn plannen voor een nieuw huwelijk in den weg zou staan.

U zult het mij niet euvel duiden, mevrouw, dat al mijn hoop er nu op gericht is, mijn kleindochter in haar wettige positie hersteld te zien. Ook in financieel opzicht, want Rita is, als oudste dochter van uw overleden echtgenoot, zijn voornaamste erfgename.

Ik zou u onmiddellijk na mijn aankomst in Bradmere wel bezocht hebben, maar dat was me onmogelijk, omdat ik toen reeds erg ziek was. De dokter zegt me, dat ik niet lang meer te leven heb, en vóór ik heenga, moet Rita de positie terugkrijgen, waar ze recht op heeft. Ik woon bij Bill Pock op Evergreen Island, waar mijn kleindochter van haar eerste kinderjaren af in den kost is geweest. Mr. Pock is mijn achterneef.

Ik wensch u de gelegenheid te geven, mij op te zoeken. Schandaal wil ik niet maken, en evenmin wil ik uw kind leed doen, als dit kan verhoed worden; maar u zult zelf wel inzien, dat ik niet kan toestaan, dat zij voorrechten geniet, die aan Rita toekomen.

Het doet me leed voor u, maar de stap, dien ik onderneem, geschiedt uit dringende noodzakelijkheid. Ik smee u, mij te komen opzoeken.

Met achting,
Mathilde Holiday,
p/a Mr. Bill Pock, Evergreen Island.”

Willard liet moedeloos den arm zinken en de brief fladderde op den vloer.

„Het is een vreeselijke slag,” zei hij.

Agnes snikte hartverscheurend.

„Als iemand er achter komt, zijn we verloren,” jammerde ze. „Dat weet je even goed als ik, Willard. Ach, lieveling, help mij toch Estelle te redden! Als het bekend wordt in Bradmere, dat haar vader nog een dochter had uit z'n eerste huwelijk, dan zal dat de ondergang van ons beiden zijn. Kun je dat niet inzien, lieveling?”

Willard aarzelde slechts een oogenblik.

„Ik zal zelf naar de vrouw gaan, Aggie,” bulderde hij, terwijl hij den brief weer oprappte. „Ik zal morgen gaan. Nee, vandaag heb ik geen tijd. Eenige pressie moet op haar worden uitgeoefend, dat ze haar mond houdt. Ik weet nog niet, hoe. Houd nu op met huilen. Je zult ziek worden, als je op die manier voortgaat. Ik zal haar afkopen!”

„Haar afkopen!” schreeuwde Agnes. „Waar-mee? Denk je ook maar een oogenblik, dat je genoeg van Blanche zoudt kunnen losmaken om zoo'n som te betalen, als die vrouw zou eischen? Daar is immers geen kwestie van! O, is het niet verschrikkelijk? Wat een ellendeling is die Francis geweest! Ook mij heeft hij pas in de allerlaatste dagen van z'n bestaan van die dochter op de hoogte gebracht. En hij wist, dat ze hier woonde en dag aan dag met mijn dochter dezelfde school bezocht! Vreeselijk! O, kon ik die beide schepsels maar van de aarde verdelen! Dat Francis ook nog een brief aan die vrouw moest schrijven. O, had hij dat maar niet gedaan, had hij dat maar niet gedaan!”

„Hij lag op z'n sterfbed, lieve. Dat moet je bedenken,” bracht Blackstone haar plechtig in herinnering. „Dat is eenigszins 'n excuus. Een man vertrekt niet gaarne uit dit leven met een zwarte vlek op z'n ziel.”

„Ziel! Ziel! Francis Atherton kende niet eens de beteekenis van het woord!” siste Agnes. „Kan men nog van een ziel spreken bij een man, die op zóó'n schandelijke wijze z'n vrouw misleidt? Denk eens, hoe de menschen in Bradmere zich zouden verknuteren, als ze de waarheid wisten!”

(Wordt voortgezet)

HAVIK EN VALK

Bij gelegenheid van het Vijfde Luchtvaartcongres, dat deze week in moderne jacht-vliegtuigen met hun geweldige motoren van 650 P.K.

artcongres, dat deze week in de Residentie gehouden wordt, mogen wij de eereplaats inruimen voor deze grootsche fantasie: twee
ldige motoren van 650 P.K. klieven met een vaart van 250 K. M. per uur de lucht: links de Aviolanda Havik, rechts de Aviolanda Valk.

De Festi-Gletscher.

DE NACHTEGALEN VAN MARTINDALE

Uit het Engelsch
door ALIDA VAN REYN

Op een mooien zomeravond zat Richard Goldy op het hek, dat men door moet gaan, indien men het voetpad volgt, dat loopt van Hoog-Martindale naar Laag-Martindale.

De jonge Richard Goldy had een aangenaam voorkomen. Hij bezat bruin, krullend haar, groote bruine oogen, een rechten neus en een slank figuur.

Bovendien was hij de zoon — en het eenige kind van den ouden Goldy. De oude Goldy zat er warmpjes in. Indien men een huis of boerderij wilde koopen, dan ging men naar Goldy, wilde men zijn bezitting verkoopen, dan riep men de hulp van den ouden Goldy in.

In het kort, de oude man had het geheele district in zijn zak, zoodat zijn naam zoowel in Hoog-Martindale als in Laag-Martindale en meerdere omliggende dorpen bekend was. Het was daarom niet te verwonderen, dat de meisjes Richard bijzondere aandacht schonken.

„Daar komen zij,” mompelde Richard, terwijl hij zich van het hek liet glijden. Doch het persoon-tje, waarop Richard wachtte, was niet bij de groep lachende dorpsmeisjes. Noch was zij bij de tweede groep, een familie-gezelschap. Petunia was alleen, zij zong zachtjes voor zich heen en scheen Richard niet te bemerken.

Richard deed een stap naar voren en nam op een galante en zeer onweerstaanbare manier zijn hoed af.

„Goeden avond, miss Vale,” zeide hij.

Petunia gaf een gillette van verrassing. „Oh! goeden avond, mr. Goldy.”

„Een mooie avond, vindt u niet?”

„Schitterend!”

Zij was het hek genaderd en glimlachte welwillend tegen den jongeman.

Haar glimlach bracht Richard in verrukking. Het was een feit, dat deze glimlach het hoofd van iederen huwbaren man in Laag-Martindale op hol gebracht had.

„Om u de waarheid te zeggen,” begon Richard, dronken van verliefdheid, „kwam ik hier met het voornemen u te ontmoeten.”

„Dat is erg vriendelijk van u,” zei Petunia en keek hem in zijn blozend, verlangend gezicht.

„Ik kom hier niet uit nieuwsgierigheid, miss Vale. Ik kwam hier, omdat ik — ik u iets wenschte te vertellen.”

„Misschien is het beter, dat u het mij niet vertelt,” opperde miss Vale stemmig.

„Ik moet het u vertellen! Ik heb u lief! Nu heb ik het u gezegd!”

Petunia was niet bijzonder geagiteerd. Knappe meisjes als zij, zelfs al wonen zij buiten, zijn gewend dergelijke verklaringen aan te hooren. Dit was de vijfde, die Petunia hoorde, sinds zij in Laag-Martindale was komen wonen. Er was een mr. Bruff geweest, een mr. Gazely, dorpspredikant, mr. Pennycook, de advocaat en mr. Applegarth, een rentenierende weduwnaar.

Zij had allen afgewezen, doch op zoo'n zachte manier, dat allen nog in stilte hoopten.

Zij behandelde Richard op dezelfde manier. Zij zuchtte eens, liet haar blik over het landschap dwalen en zeide langzaam: „Het spijt mij.”

„Spijt het u? Beteekent dat een vergissing?”

„Misschien.”

„Waarom?”

„Wel — u zult mij wel een vreemd meisje vinden mr. Goldy — doch ik heb mijn eigen idee over den man, met wien ik zal trouwen.”

„En hij beantwoordt niet aan mijn persoon?”

„Dat zeg ik niet. Doch er is iets wat ik in een man op hoogen prijs stel en dat u — niet bezit.”

Richard was verbaasd. Wat ter wereld miste hij?

„Nu, mr. Goldy. Ik verafgood muziek. Jaren geleden nam ik mij voor om nooit met een man te trouwen, die niet muzikaal was.”

„Maar miss Vale,” riep Richard uit. „Ik ben muzikaal! Ik ben dol op muziek! Ik kan alles fluiten wat u wilt.”

„Ik vrees,” antwoordde Petunia met een ontkenkend schudden van haar aanvallig kopje, „dat fluiten uitgesloten is. Goed fluiten is wel aardig, doch het verveelt gauw. Speelt u wellicht piano of viool?”

„Neen, maar dat kan ik wel leeren.”

„Ik wil u niet ontmoeden, mr. Goldy, „doch ik verzeker u, dat de studie op deze instrumenten moeilijk en langdradig is. Wat jammer, dat u niet zingt!”

„Zingt? Maar ik kan zingen. U moest mij eens kunnen hooren!”

„Ik heb u gehoord, mr. Goldy.”

„U? Wanneer?”

„Ik kwam eens langs uw huis en hoorde u zingen. U heeft een goede stem, doch zij heeft nog veel oefening noodig. Maar vergeef mij — dat ik u hier opmerkzaam op maak. Ik heb het recht niet —”

„O ja, dat heeft u wel. Denkt u, wanneer ik eenige lessen volg en ijverig studeer, dat u —”

„Dat weet ik niet,” aarzelde Petunia.

„Zal ik het proberen? Wilt u een paar weken of een paar maanden wachten? Doet u het?”

„Maar het is zoo onverantwoordelijk. Stel eens voor, dat u zich zooveel moeite en onkosten getroostte en het bleek, dat —”

„O, dat moet ik maar riskeeren. De kwestie is, waar kan ik les nemen? Ik wensch niet, dat het heele dorp er iets van weet. Als ik goed getraind ben wil ik ze allemaal verrassen.”

„U kunt er op rekenen, dat ik er niet over spreek. Laat eens kijken. Ik denk wel, dat de predikant iemand weet, die u les kan geven.”

„Laat dat maar aan mij over, miss Vale. Ik zal wel zorgen, dat ik een goeden leermeester krijg. Gaat u regelrecht naar huis?”

„Ja,” antwoordde Petunia. „Goeden avond, mr. Goldy.”

„Goeden avond, miss Vale!”

II

Richard wandelde den volgende morgen naar Hoog-Martindale met het voornemen, eens in „De blauwe Zwaan” omzichtig naar het adres van een zangleeraar te informeren. Tot zijn groot genoegen ontmoette hij den predikant.

„Ah!” riep deze uit, daar hebben wij Richard Goldy! De kleine jongens groeien zoo snel op, dat ik mij er steeds weer over verwonder!”

Na een gezellig praatje slaagde Richard er in het onderwerp op zijn zanglessen te brengen.

„Mijn beste Goldy, ik weet den geschikten man

voor je. Mr. Trevaldwyn, mijn organist — dat is de leermeester voor jou." De predikant liet zijn stem zakken en vervolgde: „Die arme kerel verloor een vinger in den oorlog — doch hij speelt nog schitterend — kom mee, dan zal ik je aan hem voorstellen."

Aldus maakte Richard kennis met mr. Trevaldwyn en voordat zij tijd en condities overeenkwamen ging de organist regelrecht naar de piano en sloeg een noot aan.

„Zing eens do," zei hij.

„Do," zong Richard, tamelijk beverig.

„Niet bang zijn," moedigde de leermeester aan.

„Nog eens, als 't u blijft."

„Do," zong Richard met meer moed.

„Dat is beter. U heeft een goed gehoor, mr. Goldy, en u heeft een stem, doch weet die niet te gebruiken. Zong u al eens in 't publiek?"

„Ja, alleen op dorpsconcerten."

„Zoo. Laat mij u den raad geven niet eerder in 't openbaar te zingen, voordat ik u een tijd onderwezen heb. U zult uw stem anders geheel vernielen. Welken dag schikt het u?"

„Dat laat ik aan u over. Ik kan mij geheel naar uw tijd schikken."

„Zeer vriendelijk van u. 't Is een feit, dat ik op 't oogenblik verscheidene leerlingen heb."

„Werkelijk? Ook uit Laag-Martindale?"

„Ja, maar ieder verzocht mij er niet over te spreken."

„Zoo? Heeft u er bezwaar tegen mij te zeggen of het dames of heeren zijn?"

„Nee. Het zijn allen heeren."

Thans was Richard er van overtuigd, dat Bruff, Gazely, Pennycook en Applegarth hun geluk beproefd hadden. Zij moest aan ieder hetzelfde antwoord gegeven hebben, met het resultaat, dat zij allemaal in 't geheim de lessen van mr. Trevaldwyn volgden!

Haastig overzag hij hun kansen. Bruff kon brullen als een leeuw, maar zingen kon hij niet. Gazely, de hulp-prediker had een aangenamen tenor — een beetje schraperig soms, doch de organist zou dat wel genezen. Ja, Gazely zou een gevaarlijken concurrent worden. Pennycook had een stem als een jankende hond en Applegarth was te oud.

„Ik wensch dadelijk met de lessen te beginnen, mr. Trevaldwyn — wanneer denkt u, dat ik in 't openbaar zal kunnen zingen?"

„Indien u ijverig studeert, mr. Goldy, en mijn aanwijzingen nauwkeurig volgt, zoudt u op mijn concert, dat ik over tien weken geef, kunnen zingen."

„Uw concert? Geeft u een concert?"

„Ja. Ik wil den menschen eens laten zien, wat mijn leerlingen presteeren. De predikant heeft mij een zaal in de parochie beloofd en ik hoop er een geslaagden avond van te maken."

„Ik geloof niet, dat ik dan al in staat zal zijn op te treden," zei Richard.

„Oh, in tien weken doen wij wonderen met uw stem, ik zal u niet laten optreden, als ik van uw slagen niet overtuigd ben."

„Zingen uw — uw andere leerlingen ook op het concert?"

„Ik hoop het. Wat betreft één leerling, heb ik het volste vertrouwen; de anderen beloven niet zoo veel voor de toekomst."

Gazely! Gazely was de man! Hij zou op het podium staan in zijn lange, zwarte jas en zijn hagelwitte boord, met zijn engelachtigen glimlach en zijn glad, blond haar...

„In orde," riep Richard uit. „Ik wil het wagen. Laten wij dadelijk beginnen."

„Heel goed."

Mr. Trevaldwyn nam aan de piano plaats en sloeg aan: „Do-re-mi-fa-sol-la-si-do!" zong Richard.

Na een half uur was hij rijp voor „De blauwe Zwaan", doch hij ontdekte Bruff in het café en maakte, dat hij wegwam.

Hij zag er van af in de nabijheid van zijn vader toonladders te zingen, daar deze er nijdig om werd. Deze moeilijkheid werd uit den weg geruimd, doordat Richard de gewoonte aannam in de badkamer te zingen.

Er was gelukkig geen badkamer in het huis, waar Gazely zijn kamers had; de hulp-prediker moest tevreden zijn met een badkuip. Doch hij ontmoette Gazely meermalen op weg naar Hoog-

Martindale. Pennycook en Applegarth hielden tegen het einde van de eerste maand reeds met hun lessen op. Applegarth trouwde uit dépot met zijn huishoudster en Pennycook wijdde zich geheel aan de belangen van zijn cliënten.

III

De avond van het concert naderde en Richard zou zingen „Het huwelijk van den landman". Hij vond het een toepasselijk lied en al dien tijd, dat hij zong, zou hij naar Petunia kijken.

Mr. Gazely had zijn keus bepaald op „Kom in mijn tuin, Marie."

„Ik ben vaak in den tuin," bedacht de kleine hulp-prediker. Als ik niet goed zing, zal Petunia dit aan emotie toeschrijven, stelde hij zichzelf gerust. Voor de veertigste maal streek hij over zijn glad, blond haar.

De jonge Richard voelde zich bijzonder opgewekt. Hij had hard gewerkt en mr. Trevaldwyn was erg tevreden.

De organist opende het concert met een solo op de piano. Het geheel ging wel een weinig boven de muzikale ontwikkeling van het gehoor, doch zij vonden het daarom juist mooi en verzochten herhaaldelijk om toegift.

Petunia was verschenen in een blauw zijden japon, die haar heel goed stond.

De derde op het programma was Mr. Gazely. Zijn haar was tenslotte tot rede gebracht, doch hij huiverde van koude. Wellicht kreeg hij een aanval van influenza! Hij was vol goeden moed en popelde om „Marie in den tuin te inviteeren!"

De kleine man bracht het er beter af, dan Richard verwacht had. Hulp-predikers waren altijd populair en mr. Trevaldwyn en de piano hielpen hem handig over de moeilijke plaatsen. Toch vond Richard, dat dit geen reden voor miss Vale was om zoo hartelijk in haar handen te klappen.

Richard was de zevende. Hij stond tamelijk nonchalant op 't podium, één wit gehandschoende hand in den zak van zijn onberispelijke smoking. Applaus. Hij glimlachte en boog naar Petunia. Zij had nog niet geapplaudisseerd maar gaf hem een allerliefsten knik ter aanmoediging.

Richard schraapte zijn keel en stapte naar voren. Hij zong met rustige, beheerschte stem. Geen oogenblik aarzeling over de toegift. Het was het laatste vers van „Het huwelijk van den landman".

IV

Het concert was afgelopen en de toehoorders verzamelden zich in de groote hall van de parochie. De kleine hulp-prediker bewoog zich, een en al glimlach, tusschen zijn bewonderaars. Richard keek wat bedrukt.

Allebei wachtten zij op Petunia. Als de hulp-prediker kans zag haar naar huis te brengen, zou dit gebeuren over Richard's lijk. Indien Richard haar vergezelde zou Mr. Gazely den geheelen weg achter hen blijven.

Doch Petunia kwam niet. De huisbewaarder begon reeds de lichten uit te doen.

„Ik wensch u goeden avond," zei Mr. Gazely.

„Goeden avond," mauwde Richard.

De hulp-prediker verliet het huis om even later op zijn teenen terug te komen en zich muisstil naar een kleine kamer aan 't einde der hall te begeven. Mr. Goldy was er reeds.

„Hm!" deed mr. Gazely verbaasd.

„Zij is binnen," fluisterde Richard heesch.

„Waar?" stamelde de hulpprediker.

„In deze kamer — met Trevaldwyn. Ik zag hun gestalten op het gordijn."

„Ik wist niet, dat zij hem kende."

„Ik ook niet. Maar zij wel — kijk!"

De schaduwen verschenen weer op het gordijn.

Zijn profiel keek naar beneden en het hare naar boven. Hun neuzen kwamen al dichter naar elkaar toe.

De hulpprediker kon nauwelijks ademen. Nu ontmoetten hun lippen elkaar. De kleine man trilde op zijn beenen en zocht steun bij Richard.

„Dit is geen plaats voor ons!" fluisterde hij.

„Eén oogenblik!"

Petunia sprak nu.

De deur moest niet goed gesloten zijn, want haar stem klonk helder door den stillen avond.

„Ik deed het allemaal voor jou, Arthur."

„Mijn knap lief meisje —"

„Dank zij jou, je vrienden en de opbrengst van het concert zijn wij in staat, ons huisje te meubileren."

„Oh, Arthur!"

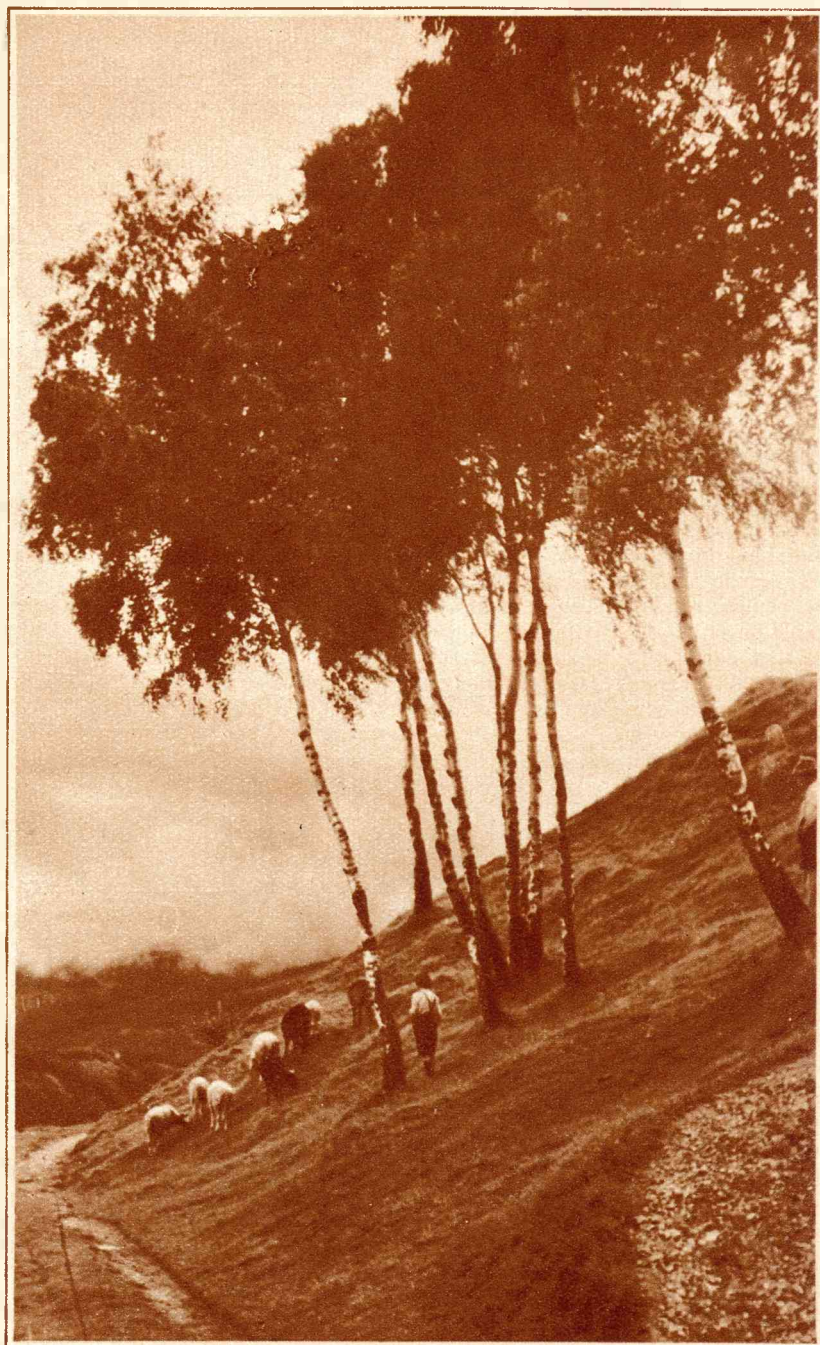
„Mijn eigen Petunia!"

Weer naderden hun lippen elkaar.

„Wel voor den drommel..." begon Richard.

„Stil! Stil!" verzocht de hulp-prediker.

Beiden begaven zich toen over de verlaten velden naar Laag-Martindale.

Langs den Bergwand.

Dr. A. Defuer

Parade, het militaire schouwspel, dat nog altijd in de Residentie zulk een ruime belangstelling trekt: de cavalerie komt in ééne lijn opzetten.

HAAGSCHKE KRONIEK

Deze hittegolf heeft den dood aangedaan aan alle mouwen en de feesten zijn enorm geslaagd. Als ik onder deze enkele woorden nu zou zetten: Den Haag, den zooveelsten met handteekening, dan kon ik naar eer en geweten verklaren: m'n kroniek is deze week volledig en af!

Het is nu eenmaal als onbehoorlijk vastgesteld om onder het praten en schrijven te noemen het woord: „zweet”. Maar er ditmaal aan ontkomen is *chosterwereldonmogelijk*!

Maar wat ik er dan van zeggen wou is dit: toen ik vanmorgen op onze Redactie kwam, was 't 'n **REDACTIE**. 'n Uur later zakten er geluidloos zeven boordjes in elkaar en kon men hoogstens spreken van 'n **REDACTIE**. Nog wat later *verdwenen* de boordjes en werd het geval: 'n *Redactie* en langzamerhand verdween en verdween alles tot er zeven plasjens lagen, zegge: Redactie; de plaskens verdampen, verteerde: de herinnering! Slechts waar de Hoofredacteur eenmaal gezeteld had, was nog iets overgebleven, — 'n *gedicht* op den zomer, die dan toch eindelijk maar gekomen was! Want het schijnt 'n hebbelijkheid (zeg maar: *onhebbelijkheid*) van het Hoofredactorengilde te zijn, om lofliederen op éénhonderd graden Fahrenheit te publiceren! Want als je de couranten naleest op deze menschheid-teisterende hitte en je slaat de berichten der *bezuken* en *verdrunkenen* over, dan zou je in de verleiding komen te denken, dat er niets zoo heerlijk is dan te sneuvelen door een hitte-aanval.

Wel bracht ze een geweldige revolutie in de mode teweeg. Ik spreek niet over de mouw- en kousenlooze dames; nog minder van haar toiletjes, die slechts „droomen” zijn.... Maar ik doel op den man, die het deze week na een zedig

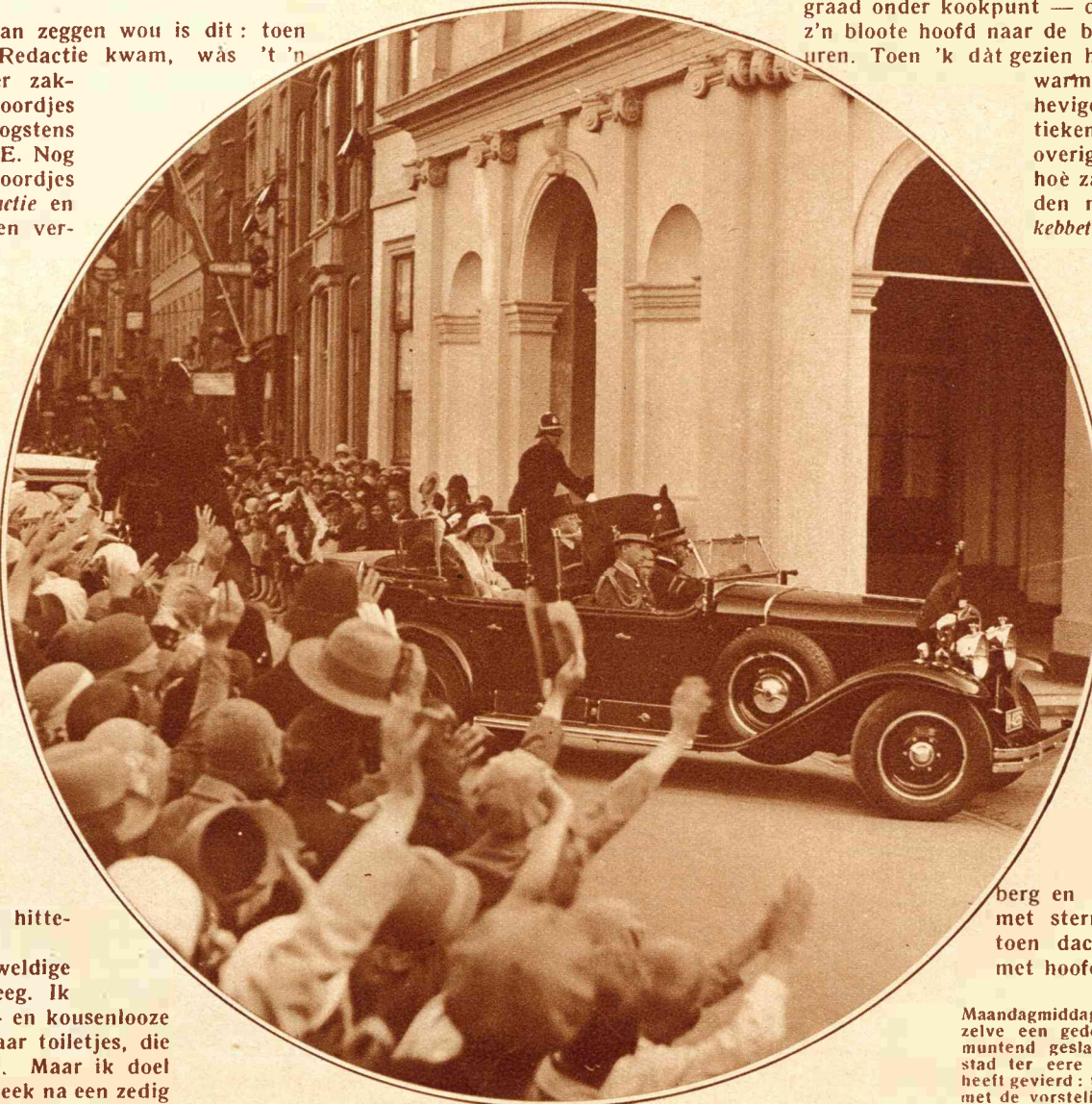
De hitte en de gevolgen — Loflieders en dooden, de hittegolf gewijd — Revolutie in de mode — 't Feest — De malsche bui van Zaterdagavond — Vlugzoutkoersen — Sneeuwalhallucinaties — Stakingen — Mr. J. A. N. Patijn gaat heen.

en kalm leven van zeventig eerbare jaren dorst bestaan om zóó maar, zóó in z'n bloote.... ja, 't is heusch wel erg, maar enfin — zóó maar in z'n naakte — *hoofd*, 'n brief te gaan posten om het hoekje. 't Was zoo begonnen: 't dooide ongeveer 96 graden boven nul en toen kwam ie thuis de trappen op, met z'n hoed in de hand. Den volgenden keer zette-n-ie z'n hoed af, terwijl ie den sleutel in z'n zak opdiepte en — hoe gaát dat hè — van kwaad tot erger — op 'n goeien keer, 't was één graad onder kookpunt — daar leverde-n-ie het.... in z'n bloote hoofd naar de brievenbus, 's avonds om tien uren. Toen 'k dat gezien had, toen heb ik begrepen, hoe warm het was. Want dát sprak heviger tot me, dan tientallen statistieken over warmte. Terwijl ik er overigens van overtuigd ben — ja, hoè zal 'k me nu uit dat geval redden met 'n goeien naam — o ja, *kebbet*! — terwijl ik er overigens van overtuigd ben, dat de wasscherijen nog nooit zoo weinig ondergoederen in de kuip hebben gehad!

't Is warm, 't is beestig warm en deze kroniek bij mekaar — eh — zweeten is 'n baantje, net goed genoeg voor m'n belastingdeurwaarder! Bemint uwen naaste gelijk uzelve; dus dat ook bij kronieke!

't Feest: Geweldig. Prachtig. Magnifiek. De verlichtingen: feëriek, overweldigend. De lichtstoet: idem, idem. En voor de rest? Gij hebt het allen gezien natuurlijk. De enkeling, die niet van huis kon.... er zijn bijna momenten geweest, dat ik 'm benijdde. Dat was, toen m'n kop van 't dweilen zoo rood zag als de lampions op den Vijverberg en 'n flauwte zich aankondigde met sterretjes voor m'n oogen. Ja, toen dacht ik even: zat ik maar met hoofdpijn thuis, beklagde omdat

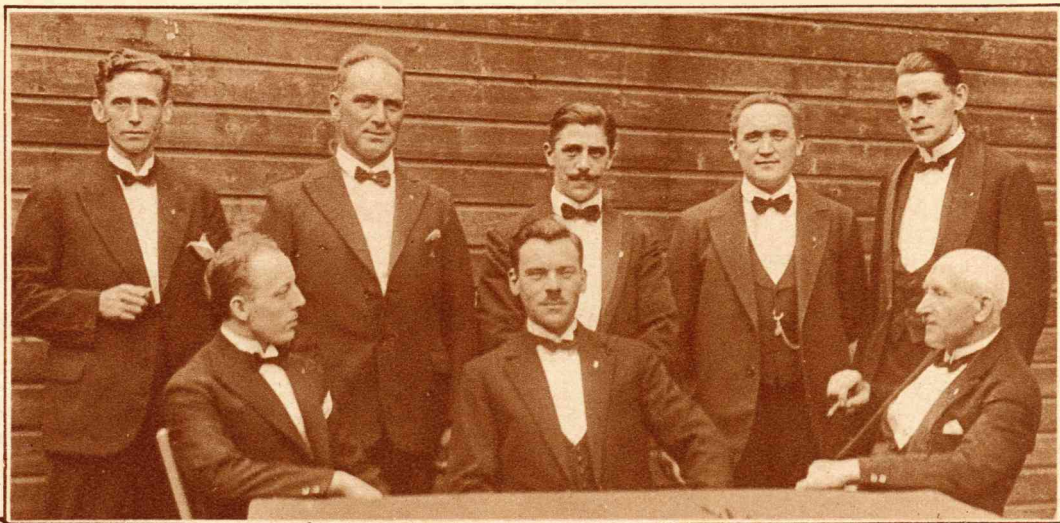
Maandagmiddag kwam de Koninklijke Familie zelf een gedeelte van de uitgebreide en uitmuntend geslaagde feesten bijwonen, die onze stad ter eere van H.M.'s vijftigsten verjaardag heeft gevierd: te vijf uur arriveerde de Hofauto met de vorstelijke personen aan het Noordeinde.

ik niet naar 't feest kon en zoiets juist *nu* moest hebben ! Of het dus geslaagd is ! De G.G.D. kreeg de vrachtjes niet bijgereden. De vlugzoutkoersen zijn angstig gerezen. Ook de rood-wit-blauwe-toeters waren willig ! De bui van Zaterdagavond, de malsche lintjesregen koelde heerlijk af ! Twintig graden koeler den anderen dag. Gesiaagd ? Nòg een zoo'n feest en 'k ben stapelgek ! Enorm ! 'k Kreeg bevestigingen om met sneeuwballen te willen gooien.... Reuze succes !

En voor de rest is 't „woord” aan den fotograaf, die kilo's magnesium de lucht inblitzte om de honderden foto's te maken. Alsof er nog geen licht genoeg tegen de avond-luchten hing, die deze week over Den Haag welfden als angstige natuurwonderen.... !

't Was of de hemel straalde in oude majesteit, nu zij weer troonde in verheven hoogte boven het gewriemel

Het Haagsche Dubbelmannenkwartet Semper Florens viert deze maand zijn eerste lustrum en heeft ter gelegenheid daarvan een nationaal Zangkwartettenconcours uitgeschreven, dat op 20, 21 en 28 dezer gehouden wordt in gebouw Agnes aan de Beeklaan.

De parade van Koninginnedag : generaal Insinger, de gouverneur der Residentie, inspecteert de troepen.

van kleine mensenmieren, waarvoor ze weer ongenaakbaar was geworden, sedert de staking der K.L.M.-piloten.

Deze heeren hebben evenals de taxi-chauffeurs van de Atam, er zolang het bijltje bij neergelegd. 't Eenige verschil tusschen deze twee benzine-groepen is : dat de luchtman per *maand* ongeveer evenveel verdient als de man van den weg per jaar, wat ie te weinig vindt.... En, — wàt zou gevaarlijker zijn ?

'n Tocht naar Indië door de ruime lucht of 'n tocht van de Groenmarkt naar 't station ?? Neen, deze luchthelden-staking is me niet sympathiek. Voor zulke hoogvliegers is me die actie te laag-bij-den-gronds !

Intusschen kozen de Atammers de wijste partij, door een compromis-voorstel te aanvaarden vlak voor de feesten en konden zij — gelukkig voor beide partijen — de vette feestkluij net nog binnen het hok halen ! „Tien !” zou m'n oude schoolmeester zeggen, „met 'n streep er onder !”

En onze burgemeester gaat dus tòch weg.

Na een twaalfjarige ambtsperiode in een der zwaarste en gecompliceerde functies, vervuld met 'n trouw en plichtsbetrachting door *alles heen*, moeten we Zijnedelachtbare de verlangde rust in alle opzichten gunnen, maar betreuren mogen we 't, 'n zóó stoer, kundig en onkreukbaar magistraat als hoofd onzer trotsche residentie te moeten missen.

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 1 September 1930.

Een momentje uit de parade der Soesterbergsche Luchtvloot boven het Maheveld, een kranige prestatie, die groote bewondering wekte.

VROUWENLEVEN

FRANSCHÉ MODELLEN

De lange japonnen blijven voorloopig, ten minste wat betreft de namiddagtoiletten en avondjurken. Allesporttoiletjes, mantelcostumes en wandeltoiletten blijven echter kort; d.w.z. de heel korte rokjes hebben afgedaan, 'n flink eind onder de knie, decent en toch gemakkelijk, is de juiste maat, welke de mode voorschrijft en waarmee ook het gezonde verstand zich uitstekend kan vereenigen.

Voor den herfst werden veel japonnen ontworpen met bijbehorende cape. Soms is het een klein stemmig pelerientje, even breed en met dezelfde smalle biesjes gegarneerd, als de strook, welke ter hoogte van de heupen op den rok is aangebracht. Zoo'n pelerientje heeft een plat, rond kraagje en wordt van voren met een strik afgewerkt.

Soms is de cape ook langer en vaak van voren kort en van achteren, in golvende lijnen, neervallend tot 'n flink eind onder de taille.

Wollen huisjasje van grijsblauw tissu met sierlijke garneering in rood en wit.

Namiddagtoilet van dof roode mousseline geïmprimeerd met blauw. Losse vleugels vervangen de mouwen.

Een bonten sjaaltje vormt dan vaak de afwerking langs den hals.

Aan de mouwen wordt in het nieuwe seizoen veel aandacht gegeven. Er zijn japonnen met capeachtige, wijd uitvallende mouwen. Er zijn half lange en zeer lange mouwen van allerlei snit en garneering.

Bedrukte stoffen zetten hun triomftocht voort tot ver in den herfst. Maar de patronen zijn meest alle klein en van gedekte kleuren.

Woith heeft een nieuwe kleurencombinatie — grijs met bruin — die hij niet alleen voor den dag, maar zelfs ook voor avondtoiletten aanwendt.

Het namiddagtoilet van onze afbeelding, een creatie van Dupony Magnin, van dof roode mousseline

de soie met blauw heeft de losse vleugels ter vervanging van de mouwen. De schuin aflopende rok heeft een strook garneering, welke de schuine lijn volgt. De taille heeft een ronden pas als halsafsluiting en een ceintuur om het middel.

Onze tweede afbeelding vertoont een der nieuwe herfstmantels, een model van Joal Ber van fantasie *tissu imprimé*.

Zwart en wit is de mantelstof en zwart bont, versierd met groote noppen van wit bont, vormt de garneering van kraag en manchetten.

Met de koele dagen en de nog koelere avonden komen ook weer de zachte wollen jasjes te voorschijn, welke over de dan wel wat te dunne japonnen in huis gedragen worden. Het hierbij afgebeelde modelletje bewijst hoe wél bij deze praktische dracht het nuttige met het fraaie is te vereenigen. Dit sierlijke jasje van grijsblauw tissu heeft een ongemeen elegante garneering van rood en wit.

PAULA DEROSE.

Herfstmantel van zwart met wit tissu. De garneering van kraag en manchetten bestaat uit zwart bont met groote noppen van wit bont.

DE FRISSCHE TEINT DER
JEUGD BEHOUDT U MET

LUX TOILET ZEEP

PRIJS 25 Ct. PER STUK

De pluk van het sappige fruit is in vollen gang, in de kassen, langs de leimuren en in de tulnen; de vrucht van jaarlange zorg en moeite wordt feestelijk geoogst. De druiven vormen den voornaamsten trots van den Westlandschen kweeker.

HET PUIK VAN WESTLAND

De weelde van den herfst

Een sappig en zonnig tafereel van den perenpluk.

Drie P. K

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Ik kan er heel weinig over zeggen, juffr. Borden. Woorden zijn soms erg ontoereikend." Zij aarzelde niet meer. „Ik houd van Bob. Ik denk, dat ik altijd van hem zal blijven houden. Maar ik houd te veel van hem, om hem ongelukkig te maken." Ze zweeg een oogenblik. De geruchten van het restaurant leken heel ver weg. Deze drie leefden als 't ware in een eigen wereld „Ik — ik tracht alleen maar redelijk te zijn — niet dramatisch Onderbreek me alstublieft niet. Laat me uitspreken.

Bob heeft alles in zich om een prachtmensch te worden. Hij is door het vuur gegaan. Het heeft hem misschien verschroeid — maar ik weet, wat hij nog kan en zal bereiken. En hij is niet de man voor mij, juffrouw Borden. Ziet u" — heel zacht — „hij heeft me niet lief."

De blikken der twee vrouwen ontmoetten elkaar. Kathleen sprak nu fluisterend.

„Jij hebt hem lief, Lois. Hij zal met jou gelukkig zijn. Hij houdt van jou." Ze stond vlug op en glimlachte dapper.

„Jelui beiden — jullie zijn voor elkaar bestemd. En alsjeblief — alsjeblief — wees gelukkig. Alsjeblief —"

Ze draaide zich om en liep weg. Als door een mist zag Bob haar de deur uitgaan. Hij sloot zijn oogen.

Hij begon te begrijpen.

ACHT EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Het restaurant was overvol. Er was een voortdurend gegons van stemmen, nu en dan verlevendigd door een opklinkenden lach of een zware stem, die om den kellner riep. Boven de menscheijke stemmen uit klonk het gerammel van zilver en het gerinkel van borden. Sommige gasten waren

klaar met eten en wrongen zich door de nauwe gangtjes tusschen de tafeltjes. Anderen namen vlug hun plaatsen in.

Geroezemoes. Alledaagsch gebeuren. Precies als in vijftig andere restaurants binnen een straal van een kilometer. Kantoorpersoneel, klerken, typistes, handelslui, reizigers. De lunchdrukte — precies

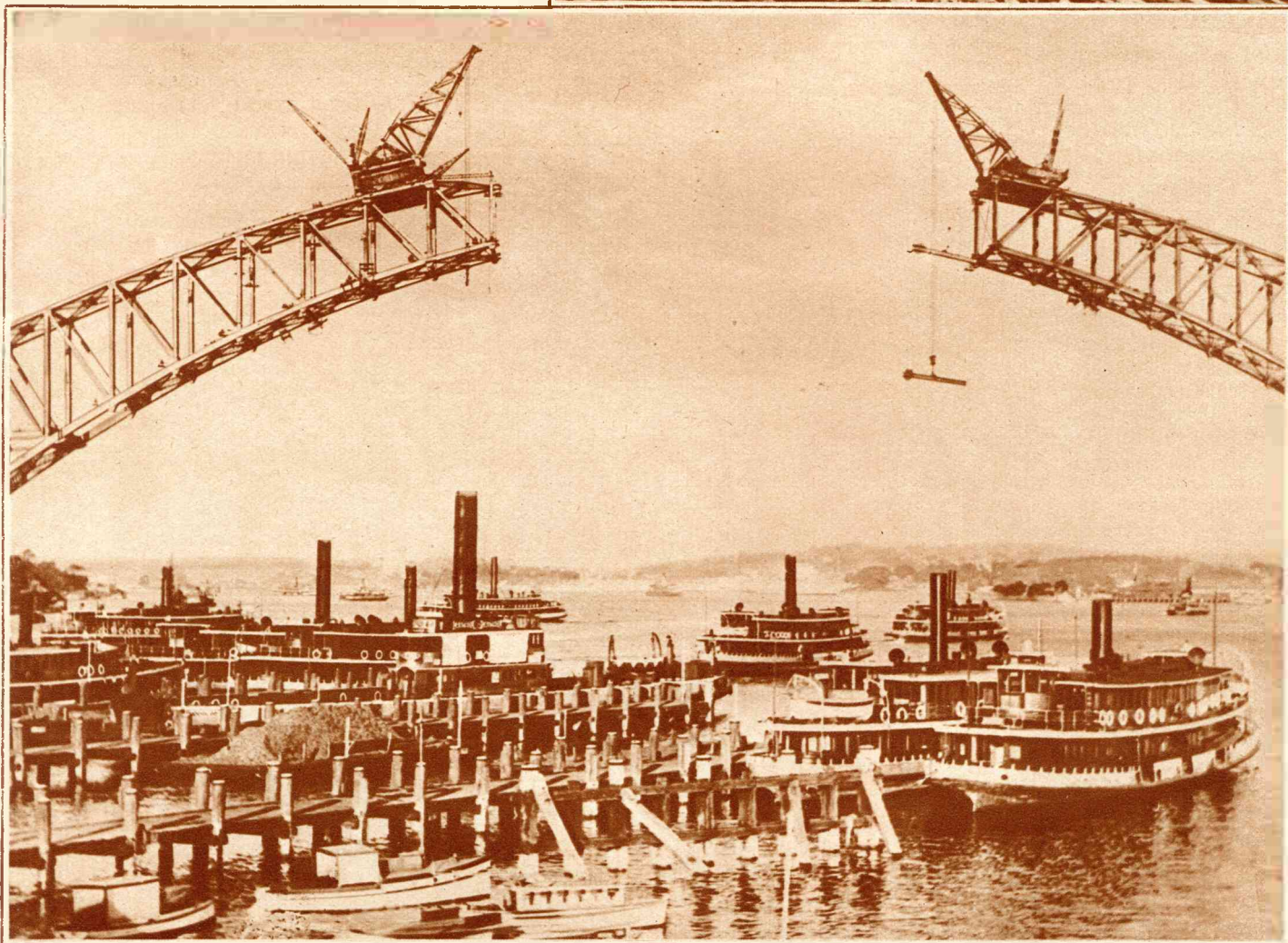
zooals die gisteren was ; precies zooals (Slot) die morgen zou zijn.

Maar voor de twee jonge mensen, die in het hoekje achter de potten met palmen zaten, was het anders. Voor hen was het geen alledaagschheid, geen onbeduidend gedoe. Een drama van menschenleed had zich voor hun oogen aan ditzelfde

„De vloer" van de Zweedsche meren wordt vaak gevormd door enorme hoeveelheden boomstammen, die naar de kust afzakken.

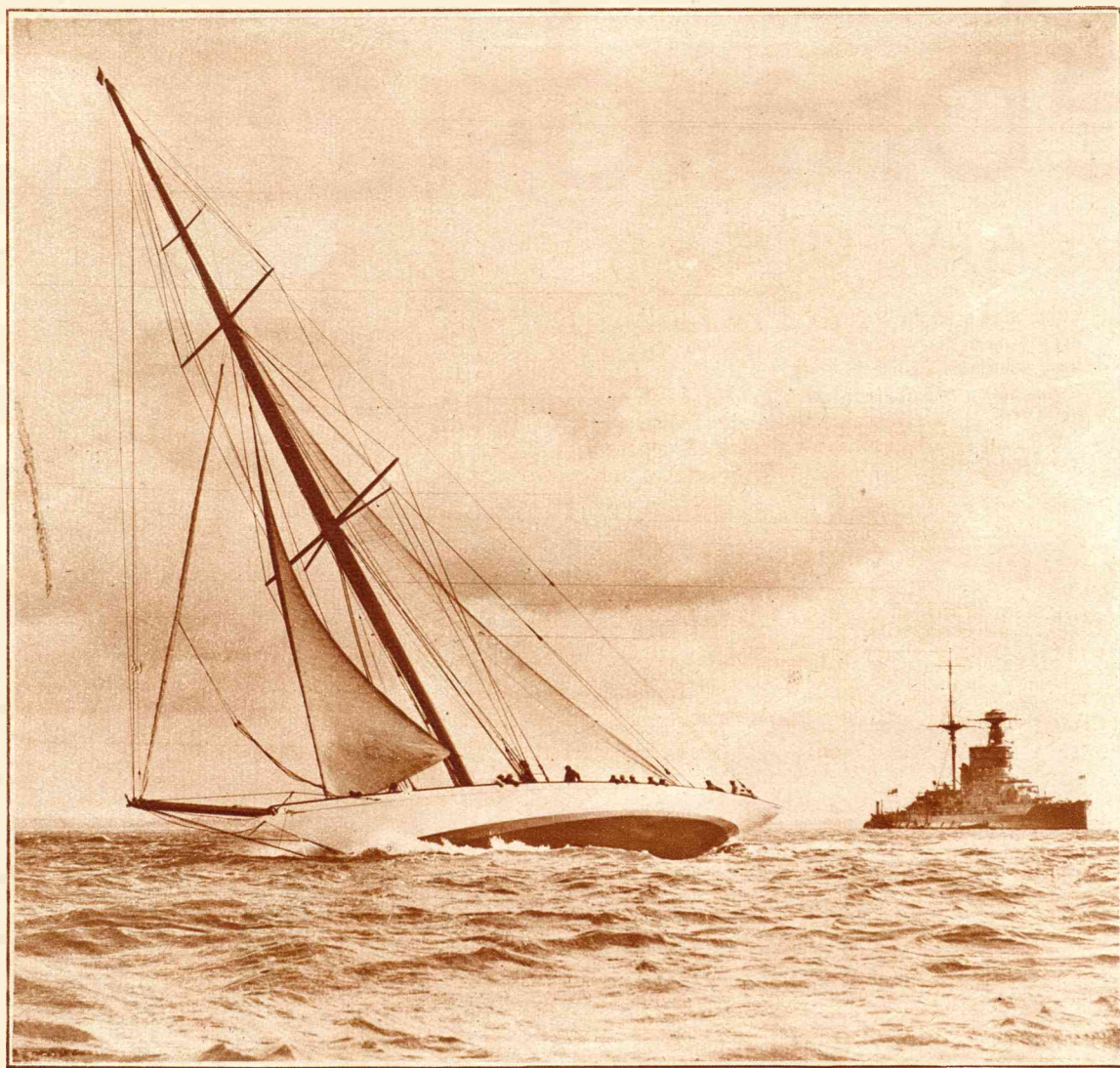
Een merkwaardige foto van de haven van Sydney. Tot op heden onderhouden stoompontons de verbinding tusschen de oevers. Dat een brug in aanbouw is, is op de kiek ook duidelijk te zien.

tafeltje afgespeeld. Een vrouw had met vaste hand en vasten blik het lot van een man beslist. Toen, nadat haar taak vervuld was, had zij zichzelf ten offer gebracht — en was verdwenen.

Bob was verbijsterd. Hij keek naar Lois, maar zonder haar te zien. Haar gezicht werd wazig voor zijn oogen en zijn gedachten waren bij Kathleen. Het was, alsof Kathleen in 't geheel niet was weggegaan. Haar persoonlijkheid was nog in hun midden. Het was een betoovering, die zij beiden vreesden te verbreken. En het was maar een klein, eenvoudig gebaar van Lois, dat tenslotte de stilte verbrak.

Lois bracht een zakdoek aan haar oogen.

Een fraaie opname van het zeiljacht van den Engelschen Koning, dat dezen zomer voor het eerst sinds de jongste ziekte des konings in wedstrijden uitkomt.

„Bob,” zei ze zachtjes, „oh, Bob —”

Hij knikte langzaam. „Ja, Lois,” zei hij, als in antwoord op 'n vraag, „ik vind haar ook prachtig.”

„Je weet niet half, hoe prachtig. Je hebt geen idee —”

„Ik begin het in te zien.”

„En je zult het altijd nog dieper inzien. Dit hier — ze raakte het pakje obligaties aan — „is betrekkelijk onbeteekenend. 't Is alleen maar een symbool.” Ze leunde over het tafeltje, haar blauwe oogen een en al gloed. „Besef je, wat Kathleen voor je gedaan heeft, Bob?”

„Ja, Lois.”

„Ze heeft je bewaard voor een vergissing, die je zelf niet verlangde te begaan. Ze had gelijk, toen ze zei, dat je geen dief was en er nooit een zijn kunt. Ze heeft —”

„Ze heeft me heel wat omtrent mezelf geleerd.” Hij zag er opgewonden uit en sprak moeilijk. „Het is me, of ik altijd in een cirkel gelopen heb, sinds ik uit de gevangenis ben, Lois. Ik heb getast naar houvast, naar vasten grond, en dien nooit gevonden. Nu voel ik, dat ik eindelijk iets tastbaars in mijn handen houd.”

„Wat?”

„De toekomst. Die houd ik in mijn handen. Ik ben niet langer bang, ik twijfel niet langer aan mezelf. Ik heb de dingen op hun juiste waarde leeren schatten.” Hij haalde diep adem. Voor 't eerst in bijna vier jaar tijds, Lois, ben 'ik een vrij man.”

Ze keken elkander aan. Voor een oogenblik vergaten ze alle conventie. Ze spraken hun gedachten uit, zonder terughouding.

„Wat denk je ervan, Bob?”

„Van wat Kathleen zei?”

„Ja.”

Hij klemde zijn tanden opeen. „Ik weet 't niet —” „Oh, Bob!” Ze legde haar hand op de zijne. „Zeg dat niet! Ik weet het. En jij ook. Je hebt Kathleen Shannon lief. Je gaat met haar trouwen.”

Hij boog het hoofd, toen zij voortging, vlug sprekend, alsof ze bang was van haar eigen woorden.

„Ik kan niet zóó prachtig zijn als Kathleen,

ik ben niet de vrouw voor je. Ik ken je niet. Kathleen kent je. Ze kent je beter, dan je jezelf ooit zult kennen. Zij zal méér dan een echtgenoot voor je zijn: zij zal een sterkte zijn tegen alle gevaren. Een schild tegen de geheele wereld. Ze kan je geluk geven, omdat ze je begrijpen kan. Bob, zeg me —”

Zij brak plotseling af.

„Wat moet ik je zeggen, Lois?”

„Is 't niet Kathleen, die je liefhebt?”

Er lag smart in zijn oogen — smart en geluk. Maar in zijn antwoord was geen trilling van twijfel of onzekerheid.

„Ja. Ik heb haar lief.”

„Ga dan naar haar toe, Bob. Nu dadelijk. En — en — God zegene jelui beiden!”

Hij stond op. Zijn slapen klopten. Een nieuwe kracht stroomde door hem heen. Hij sprak geen woord. Met geen gebaar nam hij afscheid.

Hij liep rustig het restaurant uit. En toen hij door de deur verdween, merkte Lois op, dat zijn schouders vierkant waren, en dat de spookachtige, rhythmische gevangenis-gang verdwenen was.

Bob vond Kathleen in haar zitkamer in het pension. Ze stond op uit een ouden rieten stoel en kwam hem een stap tegemoet. Haar wangen waren bleek, maar haar oogen vlamden.

Hij kwam op haar toe met uitgestrekte handen.

„Kathleen,” zei hij zacht, „ik kom je halen.”

Zij las in zijn oogen de voorspelling van een stralende toekomst.

Haar woorden van overgave waren heel eenvoudig.

„Ik ben klaar, Bob.”

AANKONDIGING

Volgende week zal worden aangevangen met de publicatie van een nieuw vervolgverhaal, getiteld:

DE BRONZEN MAN

door de bekende Engelsche schrijfster E. Everett-Green. Wij bevelen dezen spannenden roman ten zeerste aan in de belangstelling onzer lezers en lezeressen.

En, welk een tegenstelling, dezer dagen spoelde aan de kust van Cornwall het wrak aan het jacht „Islander” van den Engelschen oud-minister King, dat op den Atlantischen Oceaan vergaan was.

AAN DEN VOET VAN DEN SAN JACINTO

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95, Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62⁵, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.